

Liszka József

Mindenség Déva-vára...

TARTALOMJEGYZÉK

■ Jankovics Eleonóra: Kedvenc könyvem	2
■ Liszka József: Mindenség Déva-vára...	3
■ Hrbáček Noszek Magdaléna: Beszélgetés László Bélával	4
■ Agócs Zoltán: Gondolatok az iskoláról, felsőfokon	6
■ Klemen Terézia: Novemberi népszokások, hagyományok	7
■ Klemen Terézia: A magyar nyelv napja	8
■ Schwartz Katalin – Mézes Rudolf: A Szlovákiai Magyar Szülők Szövetségének üzenete	9
■ Fibi Sándor: Határozott összefogással iskoláinkért	10
■ Albert Sándor: Tüntetni nem elég, tenni is kell!	11
■ Audi Dávid: A Katedra folyóirat története (3. rész)	12
■ Borvák Mária: Mi lesz, ha nagy lesz? – pályaválasztási kérdések az alapiskolában	13
■ Czajlik Hilda: Szabályalkotás az osztályban	15
■ Beták Norbert: A „PEER INSTRUCTION” módszer – minden a kérdéssel kezdődik...	16
■ Horváth Géza: Matematika, magyarság, humor, ex-librisek...	20
■ Angyal László: Nemzetközi projektalkalmazó Barcelonában	21
■ Kolláth Anna: Egy muravidéki esettanulmány a kétnyelvű tankönyvek szükségességéről és hasznáról (2. rész)	22
■ Vizi Andrea: Ha van képünk hozzá	25
■ Hajduné László Zita: A nordic walking kialakulásának történeti háttere	26
■ Csicsay Alajos: Megkésztet bevezető egy biológia témájú cikksorozat elé	26
■ Kövecsesné Gősi Viktória: Az erdei iskola mint a környezeti nevelés egyik legfontosabb színtere	28
■ Horváth Géza: Felkészítő feladatok a matematikai tesztesítésre – III. rész	31
■ Pázmány Annamária: Jeles napok az óvodában	32
■ Csicsay Éva: A magyar mondavilág témakörének feldolgozása (2. rész)	33
■ Keszegh István: Nagy Károly Matematikai Diáktalálkozó – az ifjú matematikusok találkozója	34
■ A Legkreatívabb iskolai rendezvény pályázati anyagai	35
■ Iskolahírek	36
■ Házunk tája	37

Móra Ferenc 1928-ban egy tüneményes tárcájában (*Attila koponyájáról*), pontosabban, az akkori kultuszminiszternek (ki is volt akkor a kultuszminiszter? Mindegy is. Hogy ki volt Móra, azt azért tudjuk, ugye? Amit kevesebben: amellet, hogy író, archeológus is volt) címzett nyílt levelében először is kifejti, nem hisz az Attila sírját keresők lázálmaiban, majd felhívja a figyelmet arra, mennyire tájékozatlan a magyar nép tudományos ügyekben. Nem hinném, hogy azóta sokat változott volna a helyzet, legfeljebb az Attila sírját keresők (és hasonszórú társaik) hatékonyabban tudják rombolni a nebulók fejében az iskolában kinnal-keservvel felépített tudást. Amit az iskola nappal felépít, azt az önjelölt történészek, néprajzosok, nyelvészek stb. éjjel lerombolják – hogy egy kis képzavarral éljek.

Újságíróból, mérnökből, költőből magukat történésznek, néprajzosnak, nyelvésznek kikiáltó eszelős tekintetű kerengő dervisek járnak iskoláinkat, és rovasírásról, a sumér-magyar rokonságról, az angyalok által hozott Szentkoronáról, a magyar népmesékről, azok „ösválási” kapcsolódásairól költött zavaros lázálmaikkal tömők kisiskolásaink fejét. Kedves pedagógusok! Nagyon jól tudják, hiszen megtapasztalták: a tudást nem adják ingyen. Azért keményen meg kell dolgozni. Szép hivatásuk műveléséhez először is legalább öt esztendő kellett eltölteni a felsőoktatásban, majd a jó pap holtig tanul elve alapján szakmájukban folyamatosan képezniük kellett és kell magukat. Minősítő vizsgákon helytállniuk, azokra becsülettel, rengeteg tanulással, olvasással felkészülni. Ezek alapján élet-szerűnek tartják, hogy egy, a történettudományban, néprajzban, nyelvészetben stb. képzetlen önjelölt „szakértő” komoly szakmai felkészültségű történészek, néprajzosok, nyelvészek stb. százáinak eredményeit megalapozottan cáfolni tudja? Csak azért, mert szereti a történelmet, néprajzot, nyelvészetet, s mindenféle, a hasonszórúek által produkált áltudományos munkák olvasgatása közben beindul a fantáziája? Épeszü ember komolyan tud venni olyan kijelentést, miszerint – hogy egy konkrét példával is előálljak – valaki „az összes magyar népmesét olvasta”?

Aki csak egy kicsit is könyít a folklór lényegéhez (mondjuk a Selye János Egyetemen, egy szemeszter során meghallgatta a bevezetés a folklorisztikába című kurzust), az tudja, a folklór, azon belül a népköltészet egyik meghatározó sajátossága éppen az, hogy nincsenek egyszer s mindenkorra érvényes, statikus szövegek, hanem variánsok vannak. Ezek száma viszont végtelen. Nem költői túlzás, tényleg végtelen! Az „összes magyar népmese” elolvasása tehát már ezért is bizonyos akadályokba ütközik. S akkor még nem beszéltem arról, hogy mi a magyar, mi a szlovák vagy mi a német népmese? Most nem is fogok. Mindenesetre a tudomány eredményei nem egyik napról a másikra születnek, hanem hosszú évek, évtizedek, a nagyobb múltú tudományok esetében évszázadok szorgos, következetes munkájával. Módszeresen építkezve, az írás eleji metaforikus felütésre rezonálva, nem is olyan nagy túlzással a tudós emberek valóban vérüket keverték (hiszen életüket áldozták rá. Milyen szép szó: *áldozták!* Akár Kőműves Kelemenné vérét! Hiszen a jobbakk, az igaziak csakugyan az életüket tették, teszik annak a tudománynak a művelésre, ami mellett fiatal korukban elköteleződtek), szóval tényleg vérüket keverték abba a mészbe, amely a tudomány várát egyben tartja: *vér az ára*. S akkor jönnek az önjelölt mágusok, vajakosok, akik úgy gondolják, elégséges néhány felületes megfigyelés, asszociációs képesség, fantázia, *jó beszélőke*, s a tudomány eddigi eredményeit le lehet söpörni az asztalról, tudománytalanak lehet kikiáltani. Az ő szóhasználatukban a Magyar Tudományos Akadémia: *Magyar Tudománytalan Akadémia*. Hogy mit gondolnak, magánügy. Viszont, ha gyerekeink elméjét is fertőzik magabiztos „tanaikkal”, az bizony már közügy. A tudomány embere szkeptikus, mondhatni: nagyon gyakran bizonytalan. Nem véletlen, hogy a *tudom, hogy nem tudok semmit* kijelentés, nem egy, mondjuk, péktől (amúgy minden tiszteletem a pékéké), hanem állítólag attól származik, akitől...

Kedves pedagógusok! Óvják gyerekeinket a pékektől! Tőlük péksüteményt, kenyeret, s ne tudományos ismereteket vásároljanak...